

Snekkerup den 4. januar 2019

Aftalebrud, bondefangeri og langsommelig sagsbehandling når man vil gøre noget for naturen. Er det miljøudvalgets bud på mere natur?

Til Miljøudvalget

Jeg retter henvendelser til jer, da ministeren ikke har svaret på det samme spørgsmål. Han har blot henvist os til at vente på tredje år på at klagenævnet får truffet en afgørelse. Jeg ønsker ikke endnu en juridisk overfortolkning af reglerne. Jeg ønsker en politisk tilkendegivelse af, om det er sådan, at vi, der gør noget for naturen, skal behandles.

Jeg bor på en lille gård ved Borup på Sjælland, hvor jeg har en privat naturdagpleje. Vi har i 2013 plantet 4.100 træer og buske på en ellers kedelig mark med det resultat, at der i dag er et rigt dyreliv og for første gang er set dåhjorte på vores jord.

Det startede eller godt med, at vi i 2012/2013 fik tilsagn om et tilskud på ca. 40.800 kr., som vi godt nok skulle betale skat af. Betingelsen var, at vi betalte 46.125 kr. til at et firma, der leverede planterne og plantede dem. Endvidere skulle vi selv stå for jordforarbejdning og pasning af planterne i årene efter, svarende til en værdi på 21.875 kr. Vores projekt levede op til krav om procenter af eget arbejde, og efter skat ville det reelt koste os ca. 25.000 kr. og en del svedperler at få et flot stykke natur. Det var den klare aftale med NaturErhvervstyrelsen.

Da planterne var plantet i 2013, og vi havde betalt et firma 46.125 kr. for planter og plantning, ville vi undgå at skulle vente 3 år med at få tilskuddet, hvorfor vi bad om at få udbetalt første rate. Uden problemer fik vi i 2014 udbetalt 30.915 kr. til planter, plantning og det indledende eget arbejde. Vi fik samtidigt den overraskende besked, at vi kunne kigge i vejviseren efter de sidste knap 10.000 kr., da der nu kun udestod pasning af planterne, som vi jo selv skulle stå for. Man kunne ikke udbetale til rent eget arbejde, da eget arbejde kun måtte udgøre 40 procent af en udbetaling. Vi gjorde indsigelser, da vi jo havde levet op til procentkravene i det samlede projekt, men blev afvist med, at det gjaldt alle deludbetalinger. Vi bad om lov til at tilbagebetale de 30.915 kr., da vi så ville vente 3 år, så vi kunne få alle 40.800 kr. Det blev afvist. Bordet fangede, når man først havde bedt om en rate, kunne man ikke fortryde – vi blev bogstaveligt talt bondefanget.

Vi fik det tvivlsomme råd, at vi kunne få nogen til at passe planterne, hvorefter vi godt kunne få de sidste 10.000 kr. Et firma har tidligere tilbudt at passe de 4.100 planter i 3 år for 48.687,50 kr. Efter skat ville det således give os et underskud på pænt over 40.000 kr. Det havde aldrig været aftalen og var et ret dårligt råd.

Vi har klaget den 30. marts 2016 og har nu ventet i over to år på en afgørelse. I starten fik vi brev fra klagenævnet hver 3. måned, hvor de beklagede, at sagen ikke var afgjort. Da vi for nyligt ikke havde hørt fra dem siden november 2017, ringede vi for at tale med en sagsbehandler. Klagenævnet ville ikke tale med os, men kvitterede ved at sende os en besked i e-boks den 20. juni, hvoraf det fremgår, at sagen vil blive afgjort inden for fire til seks måneder. Det har vi hørt utallige gange før, og igen kan vi konstatere, at det ikke er sket som lovet.

Jeg vil mene, at det er ganske urimeligt, at vi skal vente så længe og miste næsten 10.000 kr., fordi vi valgte at anmode om en rateudbetaling. Jeg vil mene, at projektet skal ses som en helhed, og i Forordningen 1974

af 2006 står der da også i artikel 54 stk. 2. Offentlige ELFUL-medfinansierede udgifter, der bidrager til en operation, som omfatter naturlydelser, må ikke overstige de samlede støtteberettigede udgifter ved operationens afslutning, eksklusive bidrag i naturlydelser.

Forordningen taler således om operationens afslutning og ikke et krav om opfyldelse af kravet i underliggende perioder eller ved hver rateudbetaling.

Hvis reglerne skal fortolkes, som det blev gjort, havde det være god forvaltningsskik, at vi var blevet vejledt om det. Vi burde være gjort bekendt med, at en anmodning om udbetaling af en rate ville få de konsekvenser. Alternativt at vi fik mulighed for at trække vores anmodning om rate tilbage, således at projektudbetalingen kunne behandles samlet for hele projektperioden.

Det burde også være således, at man kan stole på en aftale med en offentlig styrelse. Vi har gjort det vi skulle, men styrelsen er rendt fra deres del af aftalen. Det har fra start været klart, hvem der lavede hvad i projektet, og planterne skal jo plantes, før de skal passes. Det har således været klart for alle, at andelen af eget arbejde lå til sidst i projektperioden. Ved selv at stå for den sidste del af arbejdet, er projektet pris da også blevet noget billigere, idet tilskuddet til eget arbejde efter skat udgør ca. 25 kr. i timen.

Er det sådan at partierne ønsker at borgerne skal behandles og motiveres til at skabe mere natur?

Vores såkaldte grønne minister har valgt ikke at svare på det samme spørgsmål med henvisning til, at han ikke kunne blande sig i en konkret sag. Det bad jeg heller ikke om. Jeg bad ham og nu jer om en politisk holdning til, til, om vi, der gør noget for naturen, skal bondefanges på den måde. Der er tale om, at styrelsen har overfortolket reglerne til skade for os og på sigt naturen. Der er ikke tale om, at vi har overtrådt nogen regler.

Politisk kan I og ministeren vælge at være reelt grønne og bede styrelsen overholde indgåede aftaler og fortolke reglerne til fordel for ansøgerne, der i god tro har gjort noget for naturen.

Med venlig hilsen
Annette Rosenmark